

Begrundelse

Kirsten Jacobsen (FP):

At boligejerne har store problemer, endda meget store, det ved enhver. Men regeringen har hidtil benægtet disse kendsgerninger. Det viser udtalelser som, at boligejernes problemer er selvforskyldte, de har købt for dyrt; sagt af Venstres boligpolitiske ordfører, hr. Mejdahl, sidste år. Eller at tvangsauktionerne i høj grad er boligejernes egen skyld; Finansministeriets og Økonomiministeriets analyse. Den gennemsnitlige ejerfamilie har haft et stigende rådighedsbeløb gennem 1980'erne, uanset hvornår de har købt. De unge huskøbere har fået forbedrede vilkår; samme analyse.

Men enhver, der færdes i den barske hverdag, ved, at dette er forkert. Det er postulater, det er bestilt skrivebordsarbejde, som kun har til formål at dække over regeringens totale uvilje på dette område.

Folketinget fik uviljen præsenteret første gang allerede sidste sommer, da et flertal uden om regeringen måtte vedtage to beslutningsforslag fra Socialdemokratiet for overhovedet at få regeringen til at komme med forslag om hjælp til boligejerne.

Dengang handlede det kun om de akut tvangsauktionstruede. Siden er situationen blevet værre. Nu må vi også vedtage foranstaltninger for de andre boligejere.

Regeringen ønskede ikke at foretage sig noget sidste år. Selv om situationen som sagt er blevet værre – det viser alene stigningen i antallet af tvangsauktioner, der er 20 pct. højere i første kvartal i 1990 end i samme kvartal i 1989 – så er regeringens uvilje i år nøjagtig den samme som sidste år.

Vi må altså konstatere, at partier uden for regeringen er nødt til at tage initiativerne, hvis boligejerne skal have nogen som helst hjælp. Igennem hele foråret har vi opfordret regeringen til at komme med forslag. Det eneste, vi har opnået, er de samme vidtløftige og uvederhæftige løfter, som vi fik forrige år. Dem har der til gengæld været mange af.

Men uanset om de er fremsat af boligministeren, som trods alt er medlem af regeringen, eller af den konservative gruppeformand eller af ledende Venstrefolk, så er de alle uden undtagelse blevet skudt ned og øjeblikkelig dementeret af statsministeren – så sent som efter ministermødet forrige uge, hvor statsministeren sagde følgende:

»Jeg kan ikke forestille mig, at der kommer noget lovgivende stof gennem Folketinget på det her område inden sommerferien.«

Efter denne besked stillede Fremskridtspartiet, Kristeligt Folkeparti og Centrum-Demokraterne i fællesskab denne forespørgsel. Men på trods af at Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti sørgede for, at Centrum-Demokraterne kunne deltage i forhandlingerne, uden at de var finanslovforligsparti, valgte Centrum-Demokraterne deres egen vej – i begyndelsen sammen med både S og SF og nu, så vidt man ved, kun med S. Det tager vi til efterretning, og derfor må Centrum-Demokraterne i denne debat køre deres eget løb. Jeg taler kun som ordfører for Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti.

Vi synes, at det var uanstændigt, at Folketinget skulle sendes på sommerferie, og at boligejerne bare skulle sejle deres egen sø.

Selv om vores pres på regeringen er lykkedes, således at vi i onsdags fik en aftale, som omfatter de tre kategorier, det er mest nødvendigt at gøre noget ved her og nu, så indeholder vores forespørgsel fem konkrete områder, hvor vi ønsker at høre, hvad regeringen vil – hvis den overhovedet vil noget – uden at vi først skal hæve en ladt pistol; næste gang skal vi måske også bruge et oversavet jagtgevær. Men vi tager de metoder i brug, som er nødvendige. Det er resultaterne, der tæller.

Det, vi vil vide noget om, er belåningsforholdene, lejeværdien, grundskatterne, stempelafgiften og vedligeholdelsesfradraget.

Vi håber som sagt på et svar fra statsministeren, for man må være klar over, at boligejernes problemer ikke er løst med forliget fra i onsdags. Det er en helt nødvendig her og nu-løsning. Men både boligejerne og boligmarkedet har brug for meget mere tryk og meget mere perspektiv, hvis vi igen skal have normale tilstande, og det går jeg ud fra er meningen.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Schlüter):

Regeringen har den opfattelse – og den deler sikkert mange andre her i salen – at ejerboligen af mange grunde er en fortræffelig boligform. En meget stor del af befolkningen foretrækker ikke mindst parcelhuset som ramme om deres private tilværelse. Sådan bør det være, og sådan vil det også være i fremtiden.